

Наталі Сухова
Принцеса

Nataly Sukhova
Prinzessin

**Маленьким
янголам, які так рано
зустрілися з
людською
жорстокістю, та, на
жаль, які ніколи не
стануть дорослими...**

Про автора

Наталія Сухова звичайна вчителька англійської мови, яка живе в маленькому містечку Ізюм, Харківської області. Війна і окупація змінили життя кожного і зруйнували затишний світ. Але навіть у цій жорстокій реальності Наталія намагалася допомогти дітям, які були в Ізюмі під час окупації і беззахисним тваринам. Це оповідання про маленьку врятовану собачку. Авторка і її нова домашня улюблениця щасливі жити разом і сподіваються, що вам сподобається їх історія.

Про організацію

Організація Schaukelpferd була заснована в 2013 році для надання короткострокової або довгострокової та сталої допомоги дітям у надзвичайних ситуаціях, щоб було можливим безтурботне дитинство, а потім самостійне життя. Невдовзі після початку війни в Україні 24 лютого 2022 року було ініційовано проект «Допомога дітям Україна», щоб забезпечити дітей, зокрема міста Харкова та міста Ізюм Харківської області, теплом, здоровою їжею, евакуацією, маленькі радості і знання того, що вони не самотні.

Дякуємо Світлані Стахнюк - RisuTheSquirrel за чудові малюнки.

Розділ 1 - Принцеса

Щаслива доля цього цуценяти була записана щасливими собачими зірками ще до народження. Мама - порода мальтезе міні, була переможницею багатьох виставок, тато - також красунчик і також переможець, утворили чудову пару, отже на цуценят записувалися заздалегідь і народження діток чекали та хазяї собачки та замовники.

Маленька Дівчинка дуже хотіла собачку на день народження. І батьки із задоволенням вибирали подарунок для неї. Ця порода, по опису, підходила якраз для їх донечки. Лагідна, любить гратися, маленька. З усіх малих вони шукали найкраще цуценятко, і у певний день повезли крихітку додому.

Дівчинка почула якесь шарудіння у коридорі, вона підскочила з ліжечка, і їй серденько билося від щасливої надії. Мама обіцяла, якщо вона буде слухатися, кожному ранку вмиватися і чистити зуби, і ходити до садочка без вередувань, то їй подарують собачку. Вона так мріяла про тваринку! Як Принцеса Софі (з її улюбленого мультика), вона буде мати свою власну помічницю, вірного друга, з яким буде розмовляти, і будуть разом вчитися. І вона майже весь тиждень поводи́ла якнайкраще.

Вона почула якийсь писк у коридорі. І вже не витримуючи, вискочила зі своєї кімнати та побігла до батьків

- З днем народження, донечка!

І ... справді... яке диво!!!! З маминих рук на неї дивилося маленьке, гарненьке цуценятко! Сіреньке, з цікавими темними оченятами, кучерявим м'яким хутром.

Дівчинка схопила це маля і почала цілувати його носик, вушка, лапки.

- Це буде мій Принц!!!

- Це дівчинка

- Дівчинка???. Тоді... тоді... це Принцеса Софі!

- Але ж собачок не називають таким довгим ім'ям. Може просто, Софі?

- Ні, це моя маленька Принцеса Софі!

Весь день був у приємних клопотах. Усі разом із Принцесою Софі поїхали у зоомагазин і купили багато потрібних собачих речей. І ліжечко, і шлейку, і повідець, мисочки, ковдрочки, консерви та, звісно, гребінець, і бантики. І курточку.

- Зараз літо. Їй не треба цей комбінезончик!

- Аж раптом буде холодно! І вона замерзне!

З повними сумками повернулися додому. Одразу поклали пелюшку для туалету. Поставили мисочки.

Маленька Принцеса трохи розгубилася. Спочатку їй було страшно залишитися без мами, та без братиків. Але її багато гладили, лагідно до неї розмовляли, цілували. Потім розчісували. Дали смачненьку консерву. А коли вона сходила до туалету на пелюшку (вона вже знала, де робити свої туалетні справи), її підняли на ручки, дали смаколика, і всі хвалили, начебто вона зробила щось незвичайне!

Велике м'яке ліжечко, пухнаста ковдра.. Здається, тут добре.

Коли Дівчинці вже треба було йти на свято, вона не хотіла залишати свою Принцесу Софі.

- Самі йдіть! Вона буде без мене плакати! Їй буде страшно!

- Доню, ми ж для тебе замовили й стіл у розважальному центрі, ти ж і друзів запросила. Ходімо! Принцеса почекає.

- А її взяти можна?

- Там же буде дуже багато людей, вона злякається. Ми покладемо для неї їжу, і наллємо водички. Це всього 3 години.

- А... а її Маркіза з'їсть!!!

Стара, товстенька кішка Маркіза лежала на підвіконні у кухні, займаючи половину. Вона ліниво дивилася на цю метушню навколо малої кудлатої кульки та мружилася на сонці

- Ми зачинено двері у твою кімнату і вона туди не зайде

Заплакана Дівчинка їхала у розважальний центр на свій день народження, а цуценятко залишилося вдома.

Принцеса Софі не плакала. Їй було цікаво. Вона вилізла зі свого ліжечка і пішла за своїм носиком. Він вів її від одного місця до іншого. Як тут все цікаво!!! Іграшки, килими, шафи... І раптом двері почала відчинятися.. Просунулася лапа, а потім пухнаста морда... і вся Маркіза опинилася у кімнаті.

Вона вже давно навчилася їх відчиняти! Отже, що це за диво, з яким усі панькаються? О... їжа смачненька. Маркіза покуштувала трохи та озирнулася. Ось воно. Маленьке, лежить, метеляє своїм хвостиком. Маркіза понюхала. Зовсім мале. Кішка вийшла з кімнати, а цуценятко побігло за нею. Принцеса Софі оббігала майже всю квартиру, обнюхала майже усі речі, залізла під всі дивани та крісла, Вона носилася так радісно, так весело, що її вушка підстрибували, а потім впала і заснула від втоми.

Маркіза побачила
сплячу дитинку,
підійшла до неї,
звернулася клубочком
і заснула також.
Зігріта собачка
зарилася носиком у
незнайомий запах,
позіхнула рожевим
ротиком і засопіла від
щастя.

Коли батьки та
Дівчинка
повернулися,
звичайно, був
переполох.

Двері у кімнату відчинені! Принцеси Софі немає!!!

- До нас вдерлися злодії та вкрали мою Принцесу!

Але потім знайшли сплячих тварин і розсміялися.

- А ти казала, Маркіза з'їсть твою Софі! Подивися, мабуть, тепер вона буде її мамою!

Вночі Дівчинка тихенько встала і забрала песика до себе в ліжечко. Так вони й спали до самого світанку.

Кожного ранку, коли мама розчісувала Дівчинку, на руках була Принцеса Софі. Її розчісувала вже сама Дівчинка

- Ми, дівчатка, маємо бути красивими та охайними. Давай свої вушка. Свій хвостик. Шийку. Спинку. Лапки.

Глянь, яка ти красива! Розчісане пухнасте хутро лягло м'якими хвилями.

Коли вони гуляли на дворі, всі з задоволенням дивилися на них.

- Що це за дві маленькі красуні!

- Справжні лялечки!

- Просто дві маленькі принцеси на прогулянці!

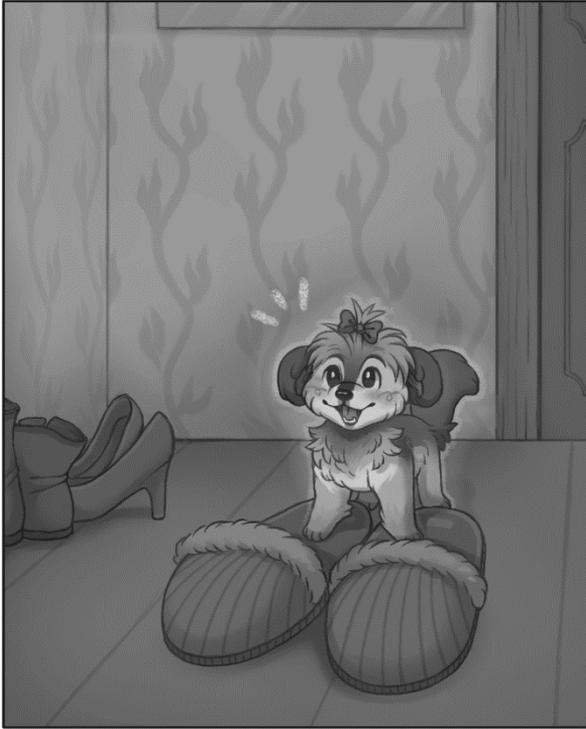
"Так, ми дійсно принцеси", - думала Дівчинка.

Вона навчила свою Софі робити реверанс. Собачка витягувала передні лапки та..

- Так, давай по черзі - спочатку ліву лапку на праву, а потім навпаки, треба покласти праву на ліву. От моя розумничка!

І завжди Софі отримувала смаколик.

Принцеса Софі навчилася танцювати, складну команду

"ховай хвіст!", але найчастіше їх просили "знайди капці!" Вона не могла їх принести, вони були зовеликі для такої маленької собачки. Вона їх знаходила і гавкала, і її хвалили. Вони вивчили таємну команду "пливи!". Мама не дозволяла купати Принцесу Софі у ванній, тільки під душем. І Дівчинка потайки набирала ванну та вони вдвох

бавилися у воді. Цуценятко проводжало Дівчинку до садочка, а потім її брали забирати.

Принцесу Софі любили всією родиною. Дівчинка мінjala туалетні пелюшки, розчісувала, бавилася та вчила командам.

- Що за дивна команда "сховай носика"?

- Дивися! Софі, сховай носика!

Собачка лягала і закривала носик лапками.

- А тепер сховай вушка!

І Принцеса закривала тепер свої вушка лапками.

Дівчинка дорослішала. Зростала і собачка. Це була дійсно дуже лагідна, дуже ласкава тваринка. По-справжньому домашня, вона стала частиною родини. В неї був свій власний грумер, і жінка з задоволенням робила їй зачіски.

- Яка спокійна, терпляча дитина! Не смикається, не гарчить. Яке задоволення з нею працювати!

- Вона ж Принцеса! Вона так вихована!

На прогулянці Маленькій Софі не дозволяли нічого підбирати з землі. А як смачно пахли шкурки від сосиски!!! Ммммм... які вони, мабуть, чудові! І цей дивний запах пакетику з-під оселедця!!! Він просто заповзав до її носика! І кісточки! Одного разу, поки Дівчинка розмовляла з бабусею і, звісно, розповідала про свою Принцесу Софі, вона вхопила кісточку, але, мабуть, дуже голосно хрумкала, і Дівчинка просто витягла таку смакоту з рота! Софі дуже засмутилася!

- Не можна їсти з землі!

І перший раз на Принцесу Софі нагримали!!! Вона відвернулася, і не хотіла гуляти. І не їла ввечері свої консерви. І обурена заснула. Хай знають, як гримати на таку хорошу собачку.

Коли Принцеса Софі стала зовсім дорослою, їй обрали красеня чоловіка. І вона стала мамою чудових цуценят, за якими теж записувалися у чергу.

Минуло 10 приємних, чудових, лагідних років. Дівчинка стала справжньою красунею. Вони гуляли разом, Софі знала нову команду "селфі!". Але вона й без команди

знала, що треба красиво сісти та нахилити мордочку, коли на неї наводять камеру телефону.

- Принцеса Софі набирала 340 лаків! Дивись, яка ти мила!

Дівчинка показувала собачці фото та читала коментарі.

З нею тепер ще жила її донечка, Шоколадка. Її хутро

було кольору молочного шоколаду, дуже красиве і її не захотіли віддавати ні за які гроші. Маркіза померла, і чесно кажучи, Принцеса Софі сумувала за нею. Кішка ніколи не ображала і вони разом ділили свої консерви. Шоколадка і Принцеса Софі тепер бігали по подвір'ю разом, гралися, а Дівчинка піклуватися про двох собачок.

- Ох, скоро закінчиться школа, і мені треба буде їхати навчатися .. Як же я вас залишу? Як же я сама без вас буду? Ти, моя маленька Принцеса... Ти ж усе життя зі мною.

Вона обіймала свою улюбленицю і цілувала її носик

- Знову собака у ліжку? Поклади її назад!- долинав голос мами з сусідньої кімнати

- Я її купала! Вона чиста!- відповідала Дівчинка і накривала Принцесу Софі ковдрою.

Софі іноді дивилася на собак, що бігали згряями по вулицях. Їх ніхто не мив, не розчісував, вони їли ті смачніючі обгортки з сосисок, та усі кісточки. Софі сама хотіла б хоч раз скуштувати таку смакоту, а от... Як можна жити, коли тебе не обіймають, не розчісують, не фотографують? Не чухають за вушком... не гладять животика... Жах, а не життя! Вона просилася на ручки та облизувала шию своєї хазяйки. Дивіться, усі шавки, мене носять на руках! У мене є своя мама! " І з рук дівчинки показувала язика тим злющим собакам.

Розділ 2 - Війна

Одного дня почало відбуватися щось дивне. Всі дивилися телевізор. Але не смішні відео, а якийсь фільм - апокаліпсис, з вибухами, зруйнованими будівлями, танками. Дістали валізи та дуже часто сварилися.

- На що чекати? Треба їхати!

- А на кого все кинути? Може, до нас не дійдуть!

Дівчинка міцно обіймала свою Софі та шепотіла їй на вушко

- Не бійся, моя маленька, ти - моя, я нікому тебе не віддам!

І Принцеса тулилася до Дівчинки. Вони разом із Шоколадкою бігали та зазирали в очі своїм хазяїнам, але ті відштовхували їх і гримали:

- Геть з під ніг ! Не заважайте!

Щось відбувалося.

Вночі Дівчинка, засинаючи, обняла свою собачку і сказала:

- На добраніч, моя маленька!

Мабуть, Софі теж подумала "На добраніч!" і заснула, притулившись до Дівчинки.

Ранок був дуже страшним. Почалося все серед ночі. Звук літака, що наближався. Гучний вибух від якого затремтіли всі вікна. А потім ще один. Софі відчула, що її

сім'я налякана. Вона бачила це в очах. Чула у голосах, що тремтіли. Так, це страшно, але ж ці дорослі можуть все! Коли її вкусила оса, їй було так боляче, але ж вони помазали чимось і все пройшло. І коли страшно - треба тільки притулитися, тебе попестять, поцілують і все пройде.

Мама і Дівчинка збирали валізи. І Принцеса Софі почула слова, які голкою кольнули її серце

- Дорога далека. Шоколадка витримає, а Софі вже стара. Вона може не витримати дорогу. І документів на неї ми не робили. Отже, залишимо її з кумами. В них свій двір, їй там буде добре.

Дівчинка розплакалася.

- Я не поїду без Принцеси! Вона - моя!

- Дурна! Люди гинуть, ми можемо загинути! Зараз бомба впаде на наш будинок, і ми всі загинемо! А ти про собаку думаєш!

- Ми ж не кидаємо її. До твого хрещеного батька відвеземо. А потім заберемо!

- Хто нас візьме з двома собаками? Поміркуй!

Всі сіли у машину. І по тому, як Дівчинка поливала Принцесу Софі сльозами, та як обіймала її, Софі злякалася. Трапиться щось дуже страшне.

Її привезли до кумів. Дівчинка поцілувала свою улюбленицю, обійняла її

- Будь ласка, бережіть мою Принцесу!

І сіла в машину.

Вперше Софі рвалася з повідця за машиною. Вперше вона намагалася розірвати шлейку і побігти з усіх своїх сил за своєю родиною. Своїм собачим серцем вона розуміла, що це від'їжджає не просто родина. Від'їжджає її життя.

Вона рвалася, плакала, скиглила... але не змогла вирватися. Останнє,

що вона побачила - заплакане обличчя Дівчинки та свою донечку Шоколадку у задньому вікні.

Принцеса Софі впала на підлогу. Сльози текли з її очей. Її гладили, розмовляли до неї, але вона не рухалася.

- Ну чого ти, собачка. Ми ж тебе не будемо кривдити. Йди сюди, поїж.

Софі довго лежала на підлозі. Врешті, вона замерзла. Раптом, її вушка почули спочатку тонкий свист, а потім він наростав, ставав гучнішим, а потім різко почалися страшні вибухи! Вона схопилася та сховалася під ліжком.

- Хутко! У погріб!

Люди вискочили з хати, а маленька Принцеса забилася у найдавший кут під ліжком. Її серденько билося так, наче воно хотіла вискочити зсередини. Хотілося бігти, від жаху, від цих вибухів, але ніжки тремтіли так, що Софі не могла й ворухнутися. Від страху її знудило і... Вона зробила те, що ніколи не робила. Зробила туалет прямо під собою.

Коли обстріл закінчився, Софі вилізла зі свого укриття. Вона тремтіла усім тілом, навіть вушка, трусилися. Чи від жаху, чи від холоду. Як вона хотіла на ручки! Щоб її обнімали, заспокоювали. Але нікого не було поруч. Вона шукала воду. Їй дуже хотілося пити. Але води ніде не було

Нарешті, люди повернулися

- Фу.... що це за сморід?

- Та це через цю собаку! А казали, що вона туалет знає де! Ой, та це ж прямо від неї!

Софі сподівалася, що зараз її викупають, але її просто обтерли туалетним папером.

- Ой, та вона прям під ліжком тут цілу кучу зробила!

- Хай живе у коридорі.

Принцесу Софі винесли у коридор, поклали їй ганчірку, і нарешті, налили води та поставили якусь їжу. Вона швидко попила, а от їсти... Вона такого не їла... Вона їла консерви або спеціальні собачі смаколики. Але не це... як вони казали?

Каша.. Під ранок голод та холод взяли своє і вона поїла цю кашу. В неї дуже заболів живіт. І її знову змудило

- Боже, та що ж це за собака! Ну що ти наробила! Води немає, а мені за тобою підлогу мити! Принцеса Софі зрозуміла, що її сварять. Вона нахилила голову і їй було соромно. Але вона не могла нічого вдіяти! Її ніжний шлунок не міг перетравлювати кашу. Поки не міг. Ой ой! Вона швиденько почала шукати туалетну пелюшку, на яку вона завжди робила свої справи, але її не було. І... зробила на підлогу.

Сильні руки підняли собаку і винесли на двір.

- Ось будка. Не вмієш ти жити в хаті. Як тебе у квартирі стільки років терпіли?

Їй винесли миски з водою, поклали ганчірку у будку і засунули у будку саму Принцесу.

Софі лежала і не хотіла рухатися. Де її Дівчинка? Її гребінець? Її мисочки і її їжа... Як вона протримається? Як вона дочекається своєю Дівчинку? Своєю донечку Шоколадку? Своїх маму та тата? Вона трусилася від холоду.

А у машині, вже наступного дня знайшли її теплі комбінезончики. Ось рожевий з бантиком, а ось блакитний з каптуром та помпончиком. А ось її

улюблений, зелений з візерунками.

- Забули. І ось її консерви.

- Тільки донці не кажи. Вона і так плаче.

- Ну у кумів же тепло в хаті. Не змерзне. Дай Боже, кордон переїхати з собакою. Хоч би пустили. Бо прийдеться і Шоколадку залишити.

Це була найдовша, найхолодніша перша ніч на вулиці у житті Принцеси Софі. Жахлива ніч. Вона трусилася та забила у найдальший кут цієї будки. Знову був страшний обстріл. І люди ховалися у погребі, а маленька Софі

підстрибувала разом з будкою. Здавалося, що серце собачки зараз не витримає. Розірветься навпіл від смутку! Не може бути так багато горя одразу! Втратити родину, дім, опинитися на вулиці (хай навіть у будці) і бути під цими страшними обстрілами! Але ж... а може її родина вже вдома? А вона ще тут? Вона тільки збралася вилізти з будки, як гучний вибух бахнув зовсім поруч! Собачку відкинуло разом з будкою у кінець двору і почувся дзвін скла. Якби собачки могли втрачати свідомість, Софі б із задоволенням втратила. Але інстинкт не дав їй втратити. Інстинктивно вона дихала, з шаленою швидкістю билосся серце, і знову від страху собачка зробила туалет прямо у будці. Їй було дуже соромно. Вона ж Принцеса! За все життя вона такого не робила! Здавалося, цей обстріл буде вічно. Але.. і він закінчився.

Холодним морозним ранком прийшла тиша. Дим повз понад містом. На тремтячих лапках Софі вийшла з будки. Паркану не було. Його знесло вибуховою хвилею. Вона вийшла з двору і потихеньку пішла додому. Спочатку повільно, а потім побігла так швидко, як тільки могла! Додому! До свого ліжечка! До своєї Дівчинки! До своїх рідних! Вона ж собака! Хоч і маленька, але собака! Вона дістанеться дому! Ось, вибігти на цю гірку, Ось, піднятися по цих сходах. Ось, невеличка крамниця, де вони купляли печиво, ось пляж, а тоді прямо понад пляжем завернути у їх двір. Ось вже поруч! Зараз вона буде вдома! І Принцеса Софі завмерла...

Важкий сморід вдарив їй у носик. Дим. Попіл.Згарище.

Це точно те місце, де вона жила.. Але ж де вона? Що це навколо? Де дитячий майданчик, на якому вони гуляли? Де гойдалка? Де дерево на якому любили сидіти коти? І що це за будинок? Вона знала, що з балкона махала рукою мама, коли вони гуляли. Он на тому вікні любила спати Маркіза.. А тепер там просто діра... Принцеса Софі

сама піднялася сходами. Двері винесло, їх просто не було і вона зайшла у під'їзд. Немає поручнів. Холод у під'їзді. І двері до її квартири зруйновані. Вона обережно зайшла у свою домівку. Під лапками хрумтіло скло, залишки цегли, розтрощене дерево меблів. На ліжечку, де вона спала з Дівчинкою лежало зруйноване вікно. У кухні була просто дірка на вулицю. Кімнати засипані пилом, розбитим склом та зруйнованими меблями. Софі підійшла до свого ліжечка і знайшла свій гребінець під цеглами. Він був поламаний. Як і іграшки. Як і її розбиті мисочки. Як її життя. І тоді Софі сіла посеред розбитої домівки, закинула голову назад на голосно й протяжно завилала. Вона не знала, що вона вміє вити, Це давній інстинкт, який дістався їй на спадок від її пращурів,

заставив її тужити, вити на весь голос, від усього маленького серця. Вона вила і плакала. І їй стало легше. Вона вирішила залишитися у цих уламках. Знайшла халат, який ще тримав запах її мами, закуйовдилася у нього і заснула.

Але не надовго. Знову почався страшний обстріл. І поцілили у цю домівку. Вона відчула запах пожежі та знову інстинкт змусив її рятуватися від вогню. Вона вискочила на вулицю, у це страшне пекло, де розривалися снаряди. Принцесу Софі підкинуло і щось дуже пекуче запалило її око. Страшний біль, здавалося, розірвався в голові. Вона встигла побачити червону плямку під своєю мордочкою, а потім інший вибух засипав її землею. Останнє відчуття - біль в оці. І більше Принцеса Софі нічого не відчула. Гаряча земля огорнула її й стало так тепло і так темно...

Вона прийшла до тями від холоду. Щось липке та гаряче ще текло з її ока. І воно дуже боліло. Її присипало землею. Їй не хотілося рухатися. Було дуже боляче і страшно.

Вона почула голоси людей і теж самий інстинкт змусив її голосно скиглити. Її почули.

- Ах ти ж маленька жива душа, не бійся, зараз тебе дістанемо, Поцестило тобі, крихітка. Попала у самісіньке пекло.

- Мабуть, вижила тому, що сховалася у цій ямі

Вона не ховалася, її відкинуло туди вибухом. Але Софі не могла пояснювати, та й не хотіла

- Ой, лишенько! А що ж з її оком?

- І з вушком. Он, бачиш, кров.
- То, мабуть, кров з ока.
- Та це ж Принцеса Софі! Глянь, це ж вона!
- Ні, та була темно-сіра, а ця якась сива...
- Її до кумів відвозили. Я знаю, де вони живуть, тут недалеко. Пішли їм віднесемо і запитаємо. Але це вона, Принцеса Софі. Дівчинка завжди з нею гуляла, а її добре знаю

За одну ніч собачка і справді посивіла. І втратила око.

Її повернули назад у будку. Довго загоювалося око. Гадали, що вона помре, не було ліків, не було ветеринарів. Але Принцеса Софі вижила.

Її хутро стало довгим та скуйовдженим. У хвістик набилися реп`яхи, нечесані дреди, як у справжнього хіпі, тяглися по землі. І на ній з`явилися блохи! Оце було справжнє лихо!

Але поки вона одужувала прийшла весна. Тепла, справжня весна і вже не було холодно жити у будці.

Тепер, коли її бачили, ніхто не хотів почухати її. Вона чула тільки слова:

- Боже! Яке опудало! Оце лихо однооке!

І вона вже більше не бігла до людей. Вона відчувала огиду до себе. Іноді їй снилося, як її купає і розчісує її Дівчинка, а потім і ці сни закінчилися.

Але в ній з`явилося передчуття пострілів. Вона відчувала, що ось почнеться, і починала вити. Голосно, сумно. Хазяїва розуміли і слухали собачку. Ховалися у будинку чи у погребі. Її вже ніхто не називав Принцеса Софі. Опудало, Швабра, Лихо Однооке. Але годували, що теж було справжнім дивом. Софі чула як виють собаки вночі і чула передсмертні скавучання малих собак, яких розривали великі. Від цього їй ставало дійсно моторошно. Вона боялася, що собаки прийдуть у цей двір і вона стане їх здобиччю, отже, їй було страшно ще раз виходити за двір. Їжі було мало і тепер їй давали мало каші, а іноді відварені очистки з овочів.

- Людям їсти нічого. А ми ще це Опудало годуємо.

Але годували. Кожного дня.

Потім і ці куми поїхали. Вони не витримали війну. Попросили сусідку годувати собаку.

Жінка мала добре серце. Вона трохи позрізала закублене хутро і кожного дня приносила Софі поїсти.

Маленька собачка мріяла про ласку. Що її поглядять. Приголублять. Візьмуть на ручки. Але чула тільки, що вона брудна та страшна. Якби вона вміла, вона б закричала : "Я не страшна! Мене треба викупати і розчісати і я буду справжня Принцеса!" Але собачки не вміють розмовляти.

Собачка стала виходити на вулицю. Біля двору. Вона спробувала шкурки від сосикок, про які так мріяла. Яка гидота! Чого ж їй так хотілося...Голод гнав її до людей. Вона просила їжу у перехожих. Робила реверанс, танцювала,

закривала лапками носик та вушка.. Їй же за це завжди давали смаколики! Але ніхто не звертав уваги на бідну тваринку. Хоча б не їжу... Хоча б погладили...

- Яке брудне опудало! Навіть незрозуміло, якого воно кольору!

Потім вона перестала виходити до людей.

Прошло літо. Знову прийшли холоди. Зовсім припинилися обстріли. Вона розуміла, що люди чомусь раділи, Казали, що місто звільнили, і що люди будуть повертатися додому. Але її мама, тато та Дівчинка не поверталися. Вона чула, що вони з Шоколадкою живуть у Нідерландах. Якись дивні назви.

Тепер її стали годувати тричі на день і вона більше не голодувала. І врешті звиклася і з будкою і з блохами.

Одного дня собачка вийшла на вулицю. Був холодний день, але пригрівало сонечко, і вона грілася у його променях. Аж раптом за її спиною почулася гарчання!!! Великі бродячі собаки! Вони кинулися на неї, вона хотіла забігти у двір, але біля хвіртки теж були ці безпритульні мисливці і вона з усіх лапок побігала навмання, так швидко, як тільки могла!

Розділ 3 - Надія

Вона бігла так швидко, як ще ніколи у своєму житті! Собаки гналися за нею, але вона була швидше за всіх! Під деревом своїм одним оком вона побачила нірку і чкурнула туди. Маленька встигла сховатися, а великі собаки не змогли її дістати. Вони погарчали, погавкали, та пішли. Софі трохи посиділа, вилізла і.. ой... Лишенько! А де вона? Вона не знала куди вона бігла, як довго вона бігла, вона просто рятувалася і .. загубилася. Вона побігла в одну сторону, але там був запах собак. В іншу, ще кудись... Бідна собачка не знала, куди їй йти. Вона повернулася до своєї нірки, та там заснула.

Ранком вона вийшла на доріжку. Озирнулася. Отже,

вона опинилася біля річки. І Принцеса Софі пішла прямо по стежці. Вона йшла декілька днів. І сама не знаючи куди йде. Просто навмання. Вона не хотіла в будку. Вона просто вже не хотіла такого життя. І самого життя не хотіла. Вона йшла стежкою через ліс понад річкою. Якби вона знала, що таке відчай, то зрозуміла б, що вона була у відчаї.

Але їй просто було погано і вона йшла, поки її тримали її лапки

Аж раптом... Що це? Кроки? Жіночий голос? Людина! Вона кинулася просто під ноги жінки, яка з'явилася на дорозі.

- Ой, синочку, зараз я тобі надішлю фото. Тут мені на стежці маленький лісовичок зустрівся.

Жінка відняла телефон від вуха і навела на собачку. Софі знала, як треба стати, щоб вийшло красиве фото.

- Ой, маленьке ж ти нещастячко! Ще й одне око! Синочку, отримав фото?

- Так! Який маленький цуцик! Назви його Пірат. Наш же Рекс помер. Буде тобі заміна

- Нашого Рекса ніхто не замінить. Загубився цей маленький, чи що? Так далеко від домівок!

- Мамо, ти б теж по лісу менше ходила!

- Синку, я тут у війну бігала! Ту все чисто. Сама перевірила.

Жінка йшла і продовжувала розмовляти по-телефону, а собачка бігла за нею.

- Ну що ти, маленький? Загубився?

І трапилося диво. Вона почухала Софі за вухом... Маленька Принцеса так сильно притулилася до долоні, що не хотіла відриватися. Тепер вона знала, хто буде її новою мамою. Вона з останніх сил добігла до двору Жінки. Адже не їла вже кілька днів. Вона сама залізла у будку у дворі. Сил не було ані міркувати, ані рухатися. Жінка поставила прямо у

будку теплу кашу і теплу водичку, та накрила теплою курточкою.

- Побудь трохи тут. Завтра вирішимо, що з тобою робити.

Наступного дня, з самого ранку собачка сиділа на ганку. Відкрилися двері та вийшли дві товстенські кішки та хазяїн

- Що це за диво?

- Я ж тобі казала, за мною собачка з лісу прийшла

- Та це не собачка, це якийсь мотлох. Йоршик нечесаний

Але Софі почала заповзати на лапках у хату. Тільки не вулиця! Краще померти, ніж повернутися на вулицю!

- Так! У нас три кішки! Забирай свого собаку.

- Я... не можу. Сам його забери. Подивись, який він маленький !

Чоловік глянув на собаку, а вона на нього.

- Боже, воно ще й з одним оком...

І собачка почала плакати своїм одним оком

- Ну... може.. якщо її вимити..

Жінка негайно схопила собаку і засунула її у душ. І теплі струмені водички почали зігрівати маленьке собаче тільце. Собачка стояла під теплим душем і заплющила око від задоволення. Її мили шампунями, поливали хутро кондиціонерами для волосся, потім витирали рушником, а потім жінка взяла ножиці й почали зрізати скуйовджені

пасма, реп'яхи, які застрягли у хутрі, довгі дреди, які тяглися по землі.

- Це не Пірат. Це дівчинка

- Тоді назви її Піратка. Вона ж біля річки була. Мабуть, вона йшла зробити там самогубство, а ти її знайшла

Піраточка була щаслива і новому імені, і новому дому. Вона бігала чиста і щаслива по кімнатах. А потім підбігла до Жінки та подивилася їй в очі. За все своє життя, в жодних очах, які дивилися на неї, Жінка не бачила стільки любові, скільки довіри, скільки побачила в цьому одному собачому оці. Жодні очі не дивилася на неї з таким почуттям. Наче сама абсолютна нескінченна любов Всесвіту знайшла прохід у цьому оці, і випромінювалася через нього. Випромінювалася на Жінку.

- Ну що ти, маленька. Не бійся. Йди на ручки

І Піраточка почала плакати.

- Не плач, манюня! Все ж добре! Не треба плакати! Все буде добре!

Собачка не могла стриматися. Сльози самі котилися з її ока. І вона заснула в теплих обіймах нової мами.

Розділ 4 - Щастя

Маленька Піраточка отримала те, про що вона мріяла. Її знову носять на ручках, піклуються і вона стала маленькою улюбленицею. Не звертає уваги на кішок. А одного дня відбулося справжнє диво - Жінка принесла гребінець, майже такий, який був у неї раніше! І Піраточку розчісували довго, і вона заплющувала оченятко від задоволення. Лагідна, добра собачка отримала нову родину. Спочатку вона не могла повірити й боялася навіть виходити з дому. Раптом, двері зачиняють і вона залишиться на вулиці. Це був її найбільший страх. Вона вибігала на вулицю в туалет, швиденько робила

свої справи й мерщій забігала назад. А потім відчула, що її любять по-спражньому і бояться її втратити.

Отже, вона й справді народилася під щасливою собачою зіркою. Яка привела її до нового щасливого життя. Вирвала її з лап смерті, врятувала від зграї собак і подарувала новий дім. Піраточка сиділа з новою Мамою біля підвіконня і дивилася на зірки разом з нею. Цікаво, яка ж з цих зірок саме її?

**An die kleinen Engel, die
schon so früh der
Grausamkeit der
Menschen ausgesetzt
waren und leider nie
erwachsen werden...**

Die Autorin

Nataly Sukhova ist eine Englischlehrerin, die in der Kleinstadt Isjum lebt. Krieg und Besatzung veränderten das Leben aller. Aber selbst in dieser grausamen Realität versucht sie, Kindern und Tieren in Isjum zu helfen. Dies ist eine wahre Geschichte über einen kleinen Hund, der die Schrecken des Krieges erlebt hat und gerettet werden konnte. Die Autorin und ihr neues Haustier sind glücklich, zusammen zu leben und hoffen, dass euch ihre Geschichte gefallen wird.

Die Organisation Schaukelpferd e.V.

Der Verein Schaukelpferd e.V. wurde 2013 gegründet, um

Kindern in Notsituationen kurzfristig oder auch langfristig und nachhaltig zu helfen. Kurz nach Kriegsbeginn in der Ukraine am 24. Februar 2022 wurde das Kinderhilfsprojekt Ukraine initiiert.

Die Einnahmen für dieses Buch kommen den Kindern in Isjum zugute. Weitere Informationen finden Sie auf unserer Webseite <https://www.schaukelpferd.name>

Spendenkonto: Schaukelpferd, IBAN: DE13 660501010108187527, Sparkasse Karlsruhe

**Wir bedanken uns herzlich bei Svitlana Stakhniuk
- RisuTheSquirrel für die wunderschönen
Zeichnungen.**

Kapitel 1 - Die Prinzessin

Das glückliche Schicksal dieses Welpen wurde schon vor seiner Geburt aufgezeichnet. Die Mutter, ein Mini Malteser, war Gewinnerin vieler Ausstellungen und der Vater, ebenfalls gutaussehend und ein Gewinner, bildeten ein wunderschönes Paar. Die Welpen wurden noch vor ihrer Geburt verkauft und die Hundebabys wurden von ihren neuen Besitzern sehnsüchtig erwartet.

Auch ein kleines Mädchen wünschte sich zu ihrem Geburtstag ein Hündchen und ihre Eltern erfüllten ihren Wunsch gerne. Laut Beschreibung war diese Rasse perfekt für ihr kleines Mädchen: anhänglich, spielfreudig, klein. Von allen Hundebabys wählten sie den freundlichsten Hund aus und eines Tages war es Zeit den Welpen mit nach Hause zu nehmen.

Das Mädchen hörte ein Geräusch im Flur und sprang aus dem Bett. Ihr Herz klopfte wild und voller freudiger Hoffnung. Ihre Mutter hatte ihr versprochen, dass sie ein Hündchen bekommen würde, wenn sie sich jeden Morgen wusch und die Zähne putzte und ohne schlechte Laune in den Kindergarten ging. Sie hatte davon geträumt, ein Haustier zu haben und sie bemühte sich sehr sich gut zu benehmen.

Sie hörte ein Quietschen auf dem Flur und konnte es nicht mehr aushalten, sie lief aus ihrem Zimmer und zu ihren Eltern.

„Alles Gute zum Geburtstag, liebste Tochter!“

Was für ein Wunder!

Sie blickte auf einen süßen kleinen Welpen, mit neugierigen dunklen Augen und lockigem, weichem Fell, der in den Armen ihrer Mutter lag.

Das Mädchen schnappte sich den Welpen und begann ihn auf Ohren, Nase und Pfoten zu küssen.

„Er wird mein Prinz

sein!“

„Es ist ein Mädchen“, erwiderte die Mutter.

„Ein Mädchen? Dann... dann... dann ist es meine Prinzessin Sophie!“

„Aber Hunde werden nicht mit einem so langen Namen gerufen. Wie wäre es einfach mit Sophie?“

„Nein! Das ist meine kleine Prinzessin Sophie!“

Der ganze Tag ging mit viel Spaß weiter. Sie nahmen Prinzessin Sophie und gingen mit ihr in die Tierhandlung. Dort kauften sie viele nützliche Hundartikel: Körbchen, Geschirr, Leine, Näpfe, Decken, Dosen mit Futter und natürlich einen Kamm und

Schleifen. Mit vollen Taschen kamen sie nach Hause. Zuerst war die kleine Prinzessin Sophie ein wenig verwirrt. Sie hatte Angst ohne ihre Mutter und ihre Geschwister zu sein. Aber das Mädchen streichelte sie, sprach mit ihr und küsste sie oft. Und sie bürstete Prinzessin Sophie das Fell. Sie machten ihr ein großes, weiches Körbchen mit einer flauschigen Decke zurecht. Was für ein wunderbarer Ort für das Hundebaby!

Als es für das Mädchen an der Zeit war, zu ihrer Geburtstagsparty in einem Vergnügungspark zu gehen, wollte sie ihre Prinzessin Sophie nicht zurücklassen.

„Geht bitte alleine! Prinzessin Sophie wird ohne mich weinen und sie wird sich fürchten!“

„Liebes Töchterchen, wir haben eine Feier für dich organisiert und du hast auch deine Freunde eingeladen. Los geht's! Es ist ja nur für drei Stunden! Wir stellen ihr etwas zu essen und zu trinken hin. Komm schon! Die Prinzessin wird zu Hause auf dich warten!“

„Kann ich sie nicht mitnehmen?“

„Es werden viele Leute dort sein, sie wird Angst bekommen. Wir werden bald zurück sein.“

„Marquesa wird sie fressen!“

Die alte, dicke Katze Marquesa lag auf dem Küchenfensterbrett und blinzelte in die Sonne.

„Wir schließen die Tür zu deinem Zimmer, dann kann sie nicht rein!“

Ein trauriges und weinendes Mädchen machte sich mit ihren Eltern auf den Weg und der Welpen blieb zu Hause.

Prinzessin Sophie weinte nicht. Sie kletterte aus ihrem Bettchen und folgte ihrer Neugier. Wie viele neue Dinge es hier zu entdecken gab, Spielzeug, Teppiche, Schränke und ein Sofa. Wie interessant!

Plötzlich begann sich die Tür zu öffnen. Eine Pfote kam hindurch, dann ein pelziges Gesicht und schon war die Katze Marquesa mitten im Zimmer. Sie hatte schon vor langer Zeit gelernt, wie man Türen öffnet. Nun war sie neugierig und dachte sich: „Was ist das für ein Wunder, von dem alle reden? “

Da lag es nun und wedelt mit dem Schwanz. Marquesa beschnupperte es. Es war noch ein Baby- also keine Gefahr für Marquesa. Sie ging hinaus, und Prinzessin Sophie lief ihr hinterher. Immer noch neugierig und aufgeregt rannte sie durch die ganze Wohnung, schnüffelte an fast allen Dingen, kroch unter alle Sofas und Sessel, wuselte fröhlich herum, paddelte so, dass ihre Ohren wippten, und fiel dann um und schlief vor Erschöpfung ein.

Marquesa sah das schlafende Hundebaby, kuschelte sich an sie und schlief ebenfalls ein. Der Hund vergrub seine Nase in dem weichen Fell der Katze, gähnte mit seinem rosafarbenen Maul und schnupperte glücklich den ungewohnten Duft.

Als die Eltern und das Mädchen nach Hause

kamen, gab es natürlich einen Aufruhr. Die Tür zum Zimmer war offen! Prinzessin Sophie war weg!

„Diebe sind eingebrochen und haben meine Prinzessin gestohlen!“, rief das Mädchen aufgeregt. Doch dann fanden sie die schlafenden Tiere und lachten.

„Und du hattest Angst, Marquesa würde deine Sophie fressen! Sieh mal, sie kuscheln wie Mutter und Tochter!“

So vergingen die Tage und Wochen. Jeden Morgen, wenn Mama das Mädchen bürstete, lag Prinzessin Sophie in ihren Armen. Sie wurde von dem Mädchen gebürstet.

„Du und ich, wir sind Mädchen und wollen uns hübsch machen. Schau, wie schön du bist!“

Das gekämmte flauschige Fell lag in weichen Wellen.

Wenn sie zusammen spazieren gingen, sahen ihnen alle gerne zu.

„Wer sind diese beiden kleinen Schönheiten?“

„Zwei Prinzessinnen auf einem Spaziergang!“

„Ja, wir sind wirklich Prinzessinnen“, dachte das Mädchen.

Das Mädchen brachte Prinzessin Sophie viel bei.

„Prinzessin Sophie, versteck deine Nase!“

Der Hund legte sich hin und bedeckte seine Nase mit den Pfoten.

„Und jetzt versteck deine Ohren!“

Und Prinzessin Sophie hielt sich die Ohren mit ihren Pfoten zu.

Sie zeigte Prinzessin Sophie auch wie man einen Knicks macht.

Besonders beliebt aber war das Kommando: „Such die Hausschuhe!“ Prinzessin Sophie konnte sie nicht holen, sie waren zu groß für sie. Aber wenn sie die Hausschuhe gefunden hatte, bellte sie laut und wurde gelobt. Sie bekam Leckereien und wurde von der ganzen Familie sehr geliebt.

Prinzessin Sophie war anhänglich, treu und vertrauensvoll, sehr freundlich und gehorsam. Sie war Teil der Familie. Das Mädchen wurde erwachsen und auch Prinzessin Sophie war längst kein Hundebaby mehr. Wie es sich für große Mädchen gehört, ging nun auch Prinzessin Sophie zum Hundefriseur und die Frau genoss es, ihr das Fell zu schneiden.

„Was für ein geduldiges, ruhiges Hündchen! Sie zappelt nicht, sie knurrt nicht. Was für eine Freude, mit ihr zu arbeiten!“

„Sie ist eine Prinzessin! So ist sie erzogen worden!“

Prinzessin Sophie war nun alt genug und sie wurde Mutter von wunderbaren Welpen, für die es auch eine Warteliste gab.

Zehn wunderbare, liebevolle Jahre vergingen.

Das Mädchen war eine echte Schönheit geworden. Sie und Prinzessin Sophie gingen immer noch oft zusammen spazieren und Prinzessin Sophie hatte ein neues Kommando gelernt: „Selfies“. Aber auch ohne diesen Befehl wusste sie, dass sie sich aufsetzen und ihr Gesicht neigen musste, wenn die Kamera des

Handys auf sie gerichtet war.

„Prinzessin Sophie hat 340 Likes! Schau, wie süß du bist!“

Das Mädchen zeigte ihr die Fotos und las die Kommentare. Sie hatten nun auch meist Prinzessin Sophies kleines Mädchen, Chocolat, bei sich. Ihr Fell hatte die Farbe von Milkschokolade, sie war wunderschön und das Mädchen wollte sie nicht verkaufen. Chocolat und Prinzessin Sophie liefen zusammen im Hof herum und das Mädchen kümmerte sich um beide Hunde.

Marquesa war mittlerweile gestorben und Prinzessin Sophie vermisste sie. Die Katze hatte ihr nie wehgetan und sie hatten oft das Fressen geteilt.

Eines Abends sagte das Mädchen:

„Oh weh, die Schulzeit ist bald vorbei und ich werde zur Universität gehen. Wie soll ich euch nur verlassen? Wie werde ich ohne euch sein? Du, meine kleine Prinzessin Sophie, hast mich mein ganzes Leben lang begleitet. Ich werde dich schrecklich vermissen.“

Sie umarmte ihre Lieblinge und küsste sie. Prinzessin Sophie kuschelte sich an sie.

„Ist der Hund wieder im Bett? Leg ihn zurück in das Körbchen!“, kam die Stimme der Mutter aus dem Nebenzimmer.

„Ich habe sie gebadet, sie ist sauber“, antwortete das Mädchen und deckte ihre Prinzessin mit einer Decke zu.

Prinzessin Sophie schaute aus dem Fenster zu den anderen Hunden, die in Rudeln auf der Straße herumliefen. Niemand wusch sie, niemand bürstete sie, sie fraßen die weggeworfenen Schalen und alte Knochen. Sie wollte es selbst probieren, nur ein Mal! Aber wie kann man leben, wenn man nicht gebürstet, nicht fotografiert, nicht am Bauch gestreichelt, nicht hinter den Ohren gekraut wird? Was für ein schreckliches Leben! Wie gut, dass sie und Chocolat so ein wunderbares Zuhause hatten!

Kapitel 2 - Der Krieg

Eines Tages geschah etwas Seltsames. Alle sahen fern. Aber keine lustigen Videos, sondern eine Art Film - die Apokalypse mit Explosionen, zerstörten Gebäuden, Panzern. Alle holten ihre Koffer heraus und waren hektisch. Sie unterhielten sich laut miteinander:

„Worauf warten wir noch, wir müssen jetzt los!“

„Warum sollen wir alles verlassen? Vielleicht kommen sie nicht zu uns!“

Das Mädchen umarmte Prinzessin Sophie ganz fest und flüsterte ihr ins Ohr:

„Hab keine Angst, du gehörst zu mir, ich gebe dich nicht weg.“

Und Prinzessin Sophie kuschelte sich an ihr Mädchen. Sie und Chocolat rannten umher und schauten ihren Herrchen in die Augen, aber sie verscheuchten die Hündchen und riefen:

„Raus aus dem Keller! Geht aus dem Weg!“

Irgendetwas war im Gange.

Nachts, als das Mädchen einschlief, umarmte es seine Hündchen und sagte:

„Gute Nacht, meine Kleinen!“

Prinzessin Sophie schlief an das Mädchen gekuschelt ein.

Es wurde eine unheimliche Nacht. Zuerst hörte man das Geräusch eines herannahenden Flugzeugs. Alle sprangen auf,

die Familie und die beiden Hunde. Dann hörten sie eine laute Explosion, die alle Fensterscheiben zum Wackeln brachte. Und dann noch eine Explosion.

Prinzessin Sophie spürte, dass die Familie verängstigt war. Sie konnte es in ihren Augen sehen und in ihren zitternden Stimmen hören. Ja, es war beängstigend. Aber sie war sich sicher, dass alles wieder in Ordnung kommen würde. „Wenn du Angst hast, musst du dich nur an sie kuscheln, dich streicheln und küssen lassen, dann wird alles wieder gut“, dachte sich Prinzessin Sophie.

Aber niemand kuschelte mit ihr. Die Mutter und das Mädchen packten ihre Koffer. Prinzessin Sophie lief von einem zum anderen und versuchte, ihnen in die Augen zu sehen, um zu verstehen, was da geschah.

Dann aber hörte sie die Worte, die wie eine scharfe Nadel in ihr Herz stachen:

„Es ist eine lange Reise. Chocolat wird es schaffen, aber Sophie ist alt. Vielleicht schafft sie es nicht. Und wir haben noch keinen Papierkram für sie erledigt. Wir werden sie bei der Familie deines Onkels lassen. Sie haben einen eigenen Hof. Dort wird es ihr gut gehen.“

Das Mädchen weinte.

„Ich gehe nicht ohne meine Prinzessin! Sie gehört zu mir!“

„Kindchen! Die Leute sterben! Wir könnten sterben! Eine Bombe wird auf unser Haus fallen und wir werden alle sterben! Und du denkst an einen Hund!“

„Wir bringen sie zu deinem Patenonkel und wenn alles vorbei ist, kommen wir zurück und holen sie“, sagte die Mutter.

Alle stiegen in das Auto ein. Prinzessin Sophie hatte große Angst. Sie spürte, dass etwas sehr Beängstigendes passieren würde.

Sie wurde zum Haus des Onkels gebracht. Das Mädchen küsste ihren Liebling und umarmte ihn. Unter Tränen sagte sie: „Bitte kümmert euch gut um meine geliebte Prinzessin!“

Und dann stieg das Mädchen ins Auto ein.

Zum ersten Mal in ihrem Leben rannte Prinzessin Sophie dem Auto hinterher. Zum ersten Mal kämpfte sie damit, sich von ihrem Geschirr zu lösen und ihrer Familie hinterherzulaufen. Sie wusste in ihrem Hundeherz, dass nicht nur die Familie, sondern auch ihr Leben

wegging und nichts mehr so sein würde wie zuvor.

Sophie weinte und wimmerte, aber sie konnte sich nicht losreißen. Das letzte, was sie sah, war das weinende Gesicht des Mädchens und ihre Tochter Chocolat im hinteren Fenster.

Sophie fiel auf den Boden. Bittere Tränen flossen aus ihren Augen. Die Cousins streichelten sie, sprachen mit ihr, aber sie wollte sich nicht bewegen.

„Komm, Hündchen, wir tun dir nicht weh. Komm her, friss dein Futter.“

Sophie lag lange Zeit auf dem Boden. Plötzlich hörte sie ein dünnes Pfeifen, das immer lauter wurde, und dann gab es eine schreckliche Explosion. Sie sprang auf und versteckte sich unter dem Bett.

„Rasch! In den Keller!“

Die Leute rannten aus dem Haus und Sophie kauerte in der hintersten Ecke. Ihr Herz klopfte, als ob es herauspringen wollte. Sie wollte weglaufen vor dem Schrecken, vor diesen schrecklichen Explosionen, aber ihre Beine zitterten so sehr, dass sie sich nicht bewegen konnte. Vor Angst musste sie sich übergeben. Der Boden unter dem Hündchen bebte und sie tat etwas, was sie noch nie getan hatte. Sie machte eine Toilette direkt unter ihr.

Als der Beschuss endete, kroch Sophie aus ihrem Versteck. Sie zitterte am ganzen Körper, entweder vor Angst oder vor der Kälte. Wie sehr sie sich danach sehnte, gehalten zu werden! Umarmt, getröstet und gestreichelt zu werden. Aber es war niemand da.

Sie war sehr durstig, aber es gab nirgendwo Wasser.

Dann kamen endlich die Menschen aus dem Keller zurück.

„Igitt! Was ist das für ein Gestank!“

„Das ist von dem Hund! Und sie sagten, sie wüsste, wo die Toilette ist!“

Sophie hoffte, dass sie jetzt erlöst werden würde, aber sie wurde nur mit Toilettenpapier abgewischt.

„Oh, sie hat einen ganzen Haufen unter das Bett gemacht!“

„Sie soll ab jetzt im Flur leben.“

Sophie wurde in den Flur geführt, ein Tuch wurde ihr umgehängt und schließlich wurden ihr Wasser und etwas zu essen hingestellt. Sie trank das Wasser schnell aus, aber essen konnte sie nichts. So etwas hat sie früher nie gegessen. Früher hat sie spezielles Hundefutter aus der Dose oder spezielle Leckerlis für Hunde bekommen, aber dieser Brei war kein Essen für Sophie. Am Morgen forderten Hunger und Kälte ihren Tribut und sie aß diesen Brei. Ihr Magen tat weh und sie musste sich wieder übergeben.

„Gott, was ist das für ein Hund! Es gibt kein Wasser mehr und ich muss den Boden schrubben.“

Sophie wusste, dass sie gescholten wurde, sie neigte den Kopf, sie schämte sich. Aber es gab nichts, was sie tun konnte! Ihr empfindlicher Magen konnte den Brei nicht verdauen. Oh-oh!

Schnell suchte sie nach ihrer Toilettenwindel, aber sie war verschwunden und so machte sie alles auf den Boden.

Starke Arme hoben den wehrlosen Hund auf und trugen ihn auf den Hof hinaus.

„Das war's. Hier ist deine Hundehütte. Du kannst nicht in einem Haus leben. Wie konntest du so viele Jahre lang in einer Wohnung geduldet werden?“

Sie brachten ihr eine Schüssel mit Wasser, legten einen Lappen in die Hundehütte und setzten Sophie hinein.

Sophie lag ganz still und bewegte sich nicht. Wo war ihr Mädchen, ihre Familie? Wo waren ihre Näpfe mit dem leckeren

Futter und ihre Bürste? Wie sollte sie das aushalten? Wie sollte sie ohne das Mädchen und ohne ihre kleine Chocolat leben? Sie zitterte vor Kälte, vor Schmerz, vor Verzweiflung.

Es war die längste und kälteste Nacht im Freien in Prinzessin Sophies Leben. Eine furchtbare Nacht. Sie zitterte und kauerte in

der hintersten Ecke der Hundehütte. Es gab wieder einen schrecklichen Bombenangriff. Die Leute versteckten sich im Keller während der Hund völlig außer sich umher hüpfte. Es schien, dass das Herz des kleinen Hundes diesen Kummer nicht ertragen konnte! Sein Zuhause, seine Familie zu verlieren, auf der Straße leben zu müssen mit diesen schrecklichen Bombardierungen. Das konnte Sophie unmöglich aushalten.

Vielleicht... ja, vielleicht war ihre Familie inzwischen schon wieder zu Hause? Und sie war immer noch hier?

Sophie wollte gerade aus der Hundehütte herauskriechen, als es nebenan eine laute Explosion gab. Das Hündchen wurde mitsamt der Hütte ans Ende des Hofes geschleudert und sie hörte noch das Geräusch von brechendem Glas. Wenn Hunde das Bewusstsein verlieren könnten, hätte sie es in diesem Moment gerne verloren. Aber der Instinkt bewahrte sie davor, es zu verlieren. Instinktiv atmete sie, ihr Herz schlug wie wild, es schien kein Ende nehmen zu wollen.

Und dann, am kalten, frostigen Morgen, kam endlich die Stille.

Auf zittrigen Pfoten ging Sophie aus der Hundehütte. Der Gartenzaun war weg. Er war von der Explosion weggeblasen worden. Sie trat aus dem Hof und lief langsam nach Hause. Erst langsam, dann rannte sie, so schnell sie konnte!

Nach Hause! Zu ihrem Mädchen! Zu ihrer Familie!

Sie war ein Hund, wenn auch ein kleiner Hund! Sie würde ihren Weg nach Hause finden, ganz sicher! Weiter, hier, auf diesen Weg. Da, die Treppe hinauf. Hier, der kleine Laden, in dem sie

früher Kekse gekauft hatten, und hier die Kreuzung, jetzt musste sie nur noch geradeaus die Straße hinunterlaufen, und da war schon die Abzweigung in ihren Garten! Da, es war gleich um die Ecke! Gleich würde sie zu Hause sein!

Sophie erstarrte. Was war denn das? Ein schwerer Brandgeruch stieg ihr in die Nase. Rauch. Asche. Staub. Genau an dem Ort, der ihr Zuhause war.

Wo war ihre Familie?
Was war hier passiert?
Wo war die Schaukel?
Wo der Baum, auf dem die Katzen gerne saßen? Und was war mit dem Haus passiert? Sie erinnerte sich an den Balkon, von dem aus Mama oft gewunken hatte, wenn sie spazieren gingen. Und dort, an dem Fenster, hatte sich Marquesa gerne hingelegt. Doch jetzt

war dort nur noch ein großes Loch.

Schnell kletterte Sophie die Treppe hinauf. Die Türen waren herausgesprengt worden, sie waren einfach nicht mehr da. Die Treppe war kalt und das Geländer kaputt.

Vorsichtig schritt Sophie in ihr Haus. Glas knirschte unter ihren Pfoten, die Reste von Ziegeln, zerbrochenes Möbelholz. Auf dem Bett, in dem sie mit ihrem Mädchen geschlafen hatte, lag ein zerbrochener Rahmen mit den Überresten eines Fensters. In der Küche gab es nur noch ein Loch statt einer Wand. Die Zimmer waren voller Glas, mit zerbrochenen Möbeln und von Ziegelsteinen übersät. Sophie ging zu ihrem Körbchen und fand ihren Kamm. Er war zerbrochen. Genauso wie ihre Schüsseln. Ihr Spielzeug auch. Genau wie ihr Leben.

So setzte sich Sophie mitten in ihr kaputtes Haus, warf den Kopf zurück und heulte laut und sehnsüchtig. Sie hatte bis zu diesem Tag selbst nicht gewusst, dass sie heulen konnte. Dieser uralte Instinkt, den sie von ihren wilden Vorfahren geerbt hatte, ließ sie vor lauter Kummer, der ihr kleines Herz zerbrach, laut aufheulen. Sie heulte und weinte. Und sie beschloss, in den Trümmern zu bleiben. Sie fand einen Morgenmantel, der noch den Duft des Mädchens trug. Sie vergrub sich darin und schlief ein.

Aber nicht für lange. Der schreckliche Beschuss begann erneut. Wieder schlug es neben ihr ein. Sie hörte die Explosionen, nahm den Geruch von Feuer und Rauch wahr und wieder zwang sie der Instinkt, vor dem Feuer zu fliehen. Sie sprang auf die Straße, in die schreckliche Glut der explodierenden Granaten.

Sophie wurde hochgeschleudert und etwas verbrannte ihr Auge. Ein schrecklicher Schmerz durchzuckte ihren Kopf. Sie sah einen roten Fleck unter ihrer Schnauze, und dann bedeckte die nächste Explosion sie mit Erde. Die letzte Empfindung war ein

Schmerz in ihrem Auge, dann spürte Sophie nichts mehr. Es wurde so warm und so dunkel und Sophie lag einfach nur noch da, begraben unter der heißen Erde.

Sie kam durch die Kälte wieder zu sich. Aus ihrem Auge tropfte etwas Klebriges und Heißes. Und es tat sehr weh. Sie wollte sich nicht bewegen, aber sie war mit Erde bedeckt und kam nicht heraus. Als sie die Stimmen von Menschen hörte, ließ ihr Instinkt sie wimmern. Und sie wurde gehört.

„Du kleine lebende Seele! Keine Sorge, wir kriegen dich schon heraus!“

„Wahrscheinlich hat sie überlebt, weil sie sich in diesem Loch versteckt hat.“

Sie hatte sich nicht versteckt, aber Sophie konnte es nicht erklären und wollte es auch nicht.

„Oh, armes Ding, was ist mit ihrem Auge passiert?“

„Es kommt Blut aus dem Ohr.“

„Es ist Blut aus dem Auge.“

„Oh nein, das Hündchen kenne ich. Es ist Prinzessin Sophie! Sieh mal, das ist sie!“

„Nein... Prinzessin Sophie hatte dunkles Fell und dieses hier ist ganz grau.“

Über Nacht war der Hund tatsächlich grau geworden und hatte ein Auge verloren. Und ja, es war Prinzessin Sophie, die sich seit

den schrecklichen Ereignissen gar nicht mehr wie eine Prinzessin fühlte.

Sie wurde in einen Zwinger gebracht. Es dauerte sehr lange, bis ihr Auge geheilt war.

Sie dachten, sie würde sterben. Es gab keine Ärzte, keine Medizin. Aber Sophie überlebte. Ihr Fell war lang und verworren geworden, ihre schönen Locken waren verfilzt. Sie hatte Kletten und Flöhe an sich.

Aber sie erholte sich langsam und inzwischen war der Frühling gekommen. Sophie wollte gestreichelt werden, aber keiner kam um sich um sie zu kümmern oder sie zu kraulen.

Und so blieb Sophie nichts anderes übrig als davon zu träumen, dass ihr Mädchen zurückkam, sie badete und ihr die Haare bürstete. Dann hörten auch diese Träume auf und der Beschuss begann wieder.

Sophie fing an zu heulen, laut und traurig. Die Besitzer verstanden und gingen hinunter in den Keller. Keiner nannte den Hund mehr Prinzessin Sophie. Vogelscheuche, Wischmopp und andere Schimpfwörter fielen den Menschen nur noch ein.

Aber sie fütterten sie, was für Sophie ein kleines Wunder war. Nachts konnte sie das Heulen der großen Hunde hören und das Wimmern der kleinen Hunde, bevor sie starben. Die großen Hunde machten Jagd auf die Kleinen und sie hatte Angst, dass sie in ihren Garten kommen und sie zur Beute machen würden. Sie drängte sich noch mehr in ihrem Zwinger zusammen. Das

Essen war knapp und sie bekam jetzt nur noch etwas Haferschleim und manchmal gekochte Gemüseschalen.

„Die Leute haben nichts zu essen, und wir füttern diese Vogelscheuche“, schimpfte eine Frau, aber sie gab trotzdem jeden Tag etwas ab.

Dann gingen auch diese Menschen. Sie konnten den Krieg nicht ertragen. Sie baten eine Nachbarin, sich um das Haus zu kümmern und den Hund zu füttern. Die Frau hatte ein gutes Herz. Sie schnitt ihr etwas von dem verfilzten Fell ab und brachte ihr jeden Tag etwas zu essen.

Der kleine Hund träumte von Zuneigung, davon, auf den Arm genommen und gestreichelt zu werden, aber sie hörte nur, dass sie schmutzig und unheimlich war. „Ich bin nicht unheimlich!“ Wenn sie schreien könnte, würde sie schreien: „Ich muss gebadet und gebürstet werden, dann bin ich eine richtige Prinzessin!“ Aber Hündchen können nicht sprechen.

Manchmal, wenn der Hunger absolut unerträglich war, lief sie zu den Menschen. Sie bat die Passanten um Essen. Sie tanzte. Sie hielt sich Nase und Ohren zu und machte einen Knicks.

Dafür bekam sie immer Leckerlis. Manchmal wollte sie einfach nur gestreichelt werden, aber niemand schenkte dem armen Tier Aufmerksamkeit.

Und Sophie hörte auf, auf Leute zuzugehen.

Der Sommer war nun vorbei. Der große Beschuss hatte aufgehört. Sie sah, dass die Menschen sich über etwas freuten.

Es hieß, die Stadt sei befreit worden und die Menschen kämen nach Hause. Aber ihre Familie, Mama, Papa und das Mädchen, kamen nicht zurück. Sie hatte gehört, dass sie und Chocolat jetzt in den Niederlanden lebten.

Der Herbst kam und dann der Winter. Die Sonne wärmte und sie ging hinaus in den Hof. Sie sonnte sich in der Wintersonne und schloss die Augen. Es war windstill. Es war ein ruhiger Tag.

Plötzlich hörte sie ein Knurren hinter ihrem Rücken. Vor Überraschung sprang sie auf. Hunde! Riesige, böartige Hunde! Sie kamen auf sie zu. Sophie wollte in den Hof rennen, aber auch dort gab es streunende Jäger, und so rannte sie so schnell sie konnte davon.

Kapitel 3 - Die Hoffnung

Sophie rannte und rannte, wie sie noch nie in ihrem Leben gelaufen war! Die Hunde verfolgten sie, aber sie war die Schnellste! Mit ihrem einen Auge sah sie ein Loch unter einem Baum und sprang hinein. Sie schaffte es, sich zu verstecken, und die großen Hunde konnten nicht an sie herankommen. Sie knurrten und bellten und gingen irgendwann weg.

Sophie saß lange Zeit in ihrem Versteck. Als sie sicher war, dass niemand mehr in der Nähe war, kroch sie aus ihrem Loch. Sie fragte sich, wo sie sei. Sie wusste nicht, wohin sie rannte, wie lange, sie rettete sich einfach. Sie rannte in die eine Richtung - aber da war der Geruch von Hunden. Sie wusste nicht, wohin sie gehen konnte, also ging sie zurück in ihr Loch und schlief dort ein.

Am nächsten Morgen machte sie sich erneut auf den Weg. Sie sah sich um. So fand sie sich am Fluss wieder und ging den Weg entlang des Ufers. Sie war nun schon seit Tagen unterwegs, ohne zu wissen, wohin sie ging. Hätte sie gewusst, was Verzweiflung ist, hätte sie gewusst, dass sie verzweifelt war. Aber sie war einfach nur

erschöpft und wollte doch so lange weitergehen, wie ihre Pfoten sie tragen konnten.

Plötzlich hörte sie etwas. Was war das? Eine Frauenstimme? Schritte? Eine Frau! Sophie warf sich ihr vor die Füße, völlig verzweifelt und erschöpft.

„Oh, mein Sohn, ich habe gerade einen kleinen Streuner gefunden. Warte, ich schicke dir ein Foto.“

Die Frau nahm das Telefon von ihrem Ohr und richtete es auf den Hund. Sophie bemühte sich darum, ein hübsches Gesicht zu machen.

„Oh, du armes kleines Ding! Du hast ja nur noch ein Auge! Hast du das Bild bekommen?“

„Ja. Was für ein kleines Hündchen. Ich nenne ihn Pirat. Unser Rex ist doch gestorben, nun bekommst du einen Ersatz.“

„Unser Rex kann durch niemanden ersetzt werden, das weißt du. Hat sich der kleine Kerl verirrt oder was? So weit weg von den Häusern. Vielleicht sind die Besitzer in der Nähe?“

„Mama, du solltest auch weniger im Wald spazieren gehen! Es ist zu gefährlich.“

„Mein Sohn, es ist alles gut. Ich passe auf.“

Die Frau ging und telefonierte weiter, während der Hund ihr nachlief.

„Was machst du da, Kleiner, hast du dich verlaufen?“

Und ein Wunder geschah: Die Frau bückte sich und streichelte das Hündchen, kraulte sein Ohr und seinen Rücken. Sophie schmiegte sich ganz fest an ihre Handfläche, nie mehr sollte sie loslassen und aufhören sie zu streicheln.

Jetzt wusste sie, wer ihre neue Mami sein würde.

Sie schleppte sich mit letzter Kraft zum Haus der Frau, denn sie hatte seit Tagen nichts mehr gegessen. Sie sah eine große Kiste im Hof und kletterte hinein. Dort lag eine Menge Heu, sie vergrub sich darin und schloss die Augen. Sie hatte keine Kraft mehr, sich zu bewegen oder zu denken. Morgen würde sie

darüber nachdenken, aber jetzt würde sie sich erst einmal ausruhen.

Die Frau gab warmen Brei und warmes Wasser in die Kiste. Sie wickelte den Hund in ihren Mantel.

„Bleib erst einmal hier und ruh' dich aus, kleines Hündchen. Morgen werden wir uns überlegen, was wir mit dir machen. Hab' keine Angst. Es wird alles gut werden.“

Endlich konnte Sophie zur Ruhe kommen, sie fühlte sich sicher und geborgen und war schnell eingeschlafen.

Am nächsten Morgen saß das Hündchen auf der Veranda. Die Tür ging auf und zwei dicke Katzen und der Besitzer kamen aus dem Haus.

„Ist dieses Hündchen hier dein Wunder?“, fragte der Mann.

„Ich sagte doch, dass ein Hund aus dem Wald kam, um mich zu holen“, erwiderte die Frau.

„Das hier ist kein Hund. Es ist ein ungepflegtes Stück Fell.“

Während sie noch redeten, hatte Sophie schon begonnen, auf ihren zerschundenen Pfoten ins Haus zu krabbeln. Nur nicht zurück auf die Straße! Lieber tot als wieder auf der Straße!

„Wir haben schon drei Katzen, die wir versorgen müssen! Der Hund kann nicht bleiben!“

„Ich kann ihn nicht wieder aussetzen. Schau ihn dir an... er ist so klein und wehrlos!“

Der Mann sah Sophie an und sie sah ihn an.

„Oh mein Gott, einäugig ist er auch noch!“

Da fing Sophie an sich ein Auge auszuweinen, sie konnte die Tränen nicht mehr länger zurückhalten.

„Na ja... vielleicht... wenn er gewaschen ist...“, sagte der Mann.

Die Frau schnappte sich sofort den Hund und stellte ihn unter die Dusche. Die warmen Wasserstrahlen wärmten den Körper des kleinen Hundes. Sophie stand unter der Dusche und schwankte vor Vergnügen. Sie wurde mit Shampoo gewaschen und mit einem flauschigen Handtuch abgetrocknet. Und dann nahm die Frau eine Schere und begann, die langen, verfilzten Locken abzuschneiden.

„Sieh nur, es ist ein Hundemädchen.“

„Dann musst du sie Piratka nennen. Du hast die Piratin am Fluss gefunden, wer weiß was sie dort wollte. Du hast sie gerettet!“

Piratka war sowohl mit ihrem neuen Namen als auch mit ihrem neuen Zuhause sehr zufrieden. Sie lief durch alle Zimmer, sie war wieder sauber und vor allem sehr glücklich.

Und dann rannte sie auf die Frau zu und sah ihr in die Augen. In ihrem ganzen Leben hatte die Frau noch nie so viel Liebe und Vertrauen gesehen wie in den Augen dieses kleinen Hundes. Keine anderen Augen hatten sie jemals mit so viel Gefühl angeschaut. Es war, als hätte die absolut unendliche Liebe des Universums selbst einen Weg in dieses freundliche Auge gefunden und strahlte durch es hindurch.

„Kleines, hab keine Angst, alles wird gut. Komm auf meinen Arm.“

Und das Piratenmädchen begann wieder zu weinen.

„Nicht weinen, du gehörst jetzt mir, Kleines, ich werde dich nicht weggeben!“

Das Hündchen konnte sich nicht zurückhalten. Tränen des Glücks und der Erleichterung kullerten aus ihren Augen. Dann schlief sie in der warmen Umarmung ihrer neuen Mami ein.

Kapitel 4 - Das Glück

Die kleine Piratin hatte alles bekommen, wovon sie geträumt hatte. Sie wurde wieder getragen, gestreichelt und umsorgt und hatte eine neue Familie gefunden.

Und eines Tages brachte eine Frau einen Kamm und sie bürsteten sie lange, lange Zeit. Piratka lag da und blinzelte vor Vergnügen.

Die anhängliche, freundliche Hündin wurde von ihrer neuen Familie in Liebe gebadet.

Zuerst konnte sie es nicht glauben und hatte Angst, aus dem Haus zu gehen. Was, wenn sich die Türen schließen würden und sie dort bleiben müsste? Das war ihre größte Angst. Sie rannte nach draußen, um auf die Toilette zu gehen, ihr Geschäft zu verrichten um dann sofort wieder zurück zu laufen. Doch ihre Sorge war umsonst, denn die Tür stand vom ersten Tag an immer für sie offen.

Nun ja... unser Piratenmädchen wurde wirklich unter einem Glücksstern geboren. Der führte sie in ein neues Leben. Er entriss sie den Fängen des Todes, rettete sie vor einer Hundemeute und schenkte ihr ein neues Zuhause.

Und gerade sitzt Piratka mit ihrer neuen Mutter am Fenster und betrachtet die Sterne am Himmel. Welcher dieser Sterne ist wohl ihrer?

Weitere begabte Künstlerinnen und Künstler

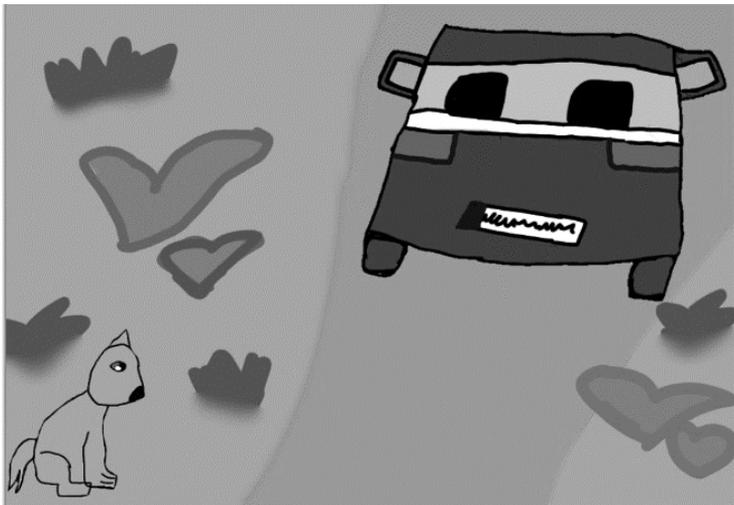
Wir bedanken uns bei den Künstlern, die Piratka ebenfalls so wunderbar gezeichnet haben:

Heily Utech ist kreativ und liebt es zu zeichnen. Sie ist 15 Jahre alt und macht momentan ihren Abschluss an einer Schule in Karlsruhe.

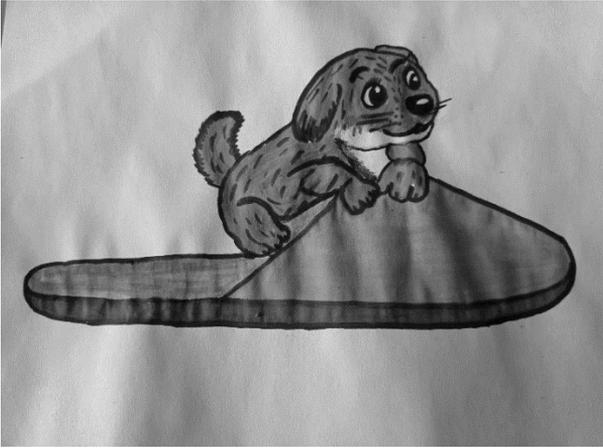

Lydmila Mukhina

Bohdan Pogorelov

Schaukelpferd e.V.

Am Egelsee 2
76297 Stutensee
Deutschland

Spendenkonto:

Schaukelpferd e.V.
IBAN: DE13660501010108187527
Sparkasse Karlsruhe-Ettlingen

Tel 1: +49 7244 94999-99

Tel 2: +49-176-45843503

Weitere Bücher können Sie auf unserer Webseite unter
<https://www.schaukelpferd.name/prinzessin> bestellen.